

Het leven als gave

Ik trap elke dag op m'n mooie driewielers door de natuur, en dat is in deze dagen extra een feest. De vogels zijn weer terug in het land, wat je vooral in de verstilde vroege avond en in de vroege morgen in het Twickelse bos goed kunt horen. Ze nestelen her en der in heggen en bomen, het is druk voor ze, maar zo te horen hebben ze er plezier in... Het blad en de bloesems komen weer aan de bomen, het gras wordt hoger en groener, versierd door meestal gele bloemen. Mensen gaan de tuin in, gaan wandelen en fietsen zodra de zon schijnt en het warmer is. Mensen groeten elkaar, van de natuur genietende mensen zijn vaak vriendelijk valt me op.

Ik moet spontaan denken aan onze dochter die als kind ooit vroeg: 'waar is God?' Op de wedervraag, 'waar denk je zelf dat Hij is?' antwoordde ze 'ik denk onder de grond'. Waarom? 'Omdat Hij zo kan zorgen dat alles groeit'. Een antwoord boordevol verwondering, waar wij op onze beurt verwonderd en verheugd over waren...

Een antwoord dat bijbels geworteld is: 'let op de lelies in het veld – let op de vogels aan de hemel – die hebben geen zorgen want God bekleedt ze en God voedt ze'. En wij als mens mogen onbezorgd van Gods zorg voor ons uitgaan en hebben zo onze handen vrij om ons op het meest wezenlijke te richten: Goede relaties onder mensen waarin God ieder tot z'n recht kan laten komen.

Al fietsend door de groei en bloei van de natuur voel ik dat God ons leven en samenleven nog steeds draagt – hoe dan ook. Het blote feit dat er leven is, dat er liefde is – het is een geweldige gave. Soms komt dit op de achtergrond, soms is er strijd. Strijd om te overleven, om te presteren, de wedijver onderling. Aan die strijd gaat de verwondering ten onder, en mensen raken in hun ziel verwond, aan die strijd kunnen mensen letterlijk ten onder gaan en dat gebeurt ook.

Het is Pasen geweest en het wordt Pinksteren. Voor mij betekent dat niet dat er geen zorg of strijd meer is in mij en op deze wereld. Voor mij betekent het dat er van Godswege een nieuw begin van nieuw leven mogelijk is, persoonlijk en voor ieder mens. Een stapje terugdoen – minder jezelf angstvallig op de voorgrond zetten – dan komt er ruimte voor vrede als gave! Het zou de wereld nóg meer doen opademen!

Een droom? Ik begin er vast mee.. Vandaag, deze zondag. En ik hoop elke dag.

Arie Gootjes
em. predikant